

**בני דורו של
מנחם בגין, כמו
יצחק שמיר
(מימין, עם חיי
פרוש), ובניו
של דור זה, כמו
בנימין זאב בגין
(מאחור) מצאו
עצמם בסביבה
זרה ועויינת**

הונד ופוחת הדור

מגן הדרוזים דויד לוי (במרכז) ביום ה' דיונים הראשון. לוחץ את ידיהם של הדרוזים והבדווים שבאו כצירים לוועידה, אך מועמדותם נפסלה. לוי הופיע על הבימה כפטרונס ומגינס. ולחם כדי שגם 41 הדרוזים והבדווים יירשמו כצירים מן המניין. ולא ייפסלו בגלל תמיכתם בו.

מוסכם ליו"ר הנשיאות. כוננת מרירדור אתיכגין היתה, ונשאר, להוציא את לוי מהברית עם שרון, בכל מחיר. ולשבור את כוחו. בגין הצעיר אינו שוכח לשרון את מלחמת-הלבנון, והוא עדיין בטוח שהסתגרותו הדיכאונית של אביו נובעת ממהלכיו של שר הביטחון לשעבר. הם האמינו שלוי יסכים למועמדותו של ארידור מתוך אמונה שארידור הוא איש שלו. אך ה"נסיכים" בעלי ההדר לא שטחו לפני לוי את כל התוכנית. אילו היה לוי מסכים למועמדותו של ארידור כיו"ר הנשיאות, היו שולפים מן

ברומטר חברתי" הוא אמר לכאי הוועידה. בקלחת הסערה שלפני פתיחת יום הדיונים הראשון, התחלקו המחנות באופן ברור בין הוותיקים, שמיר, ארנס, אברהם אפל, ודור ההמשך שלהם, דן מרירדור, בנימין בגין, רחל קרמרמן, ראובן ריבלין, עוזי לנדאו, שחלקם המכריע "בנים של", לבין החדשים. שמסורת המישפחה הלוחמת מוכרת להם רק מן הסיפורים. בני בגין ודן מרירדור ניסו, וגם הצליחו, לשכנע את שמיר לתמוך ביום ארידור, חברים מילדות, כמועמד

סגן ראשיהממשלה ושר-הבינוי והשיכון לא נתן את ברכתו לפתיחת ועידת-חרות כמתוכנן. דויד לוי לא שחיק ליריים של מחנה הוותיקים שמיר-ארנס. מחנה לוי-שרון, שנוצר לפני תחילת הוועידה, הוא מחנה של אותם שזה מקרוב באו. הם באו מעיריות-פיתוח, מההתיישבות העובדת, משלומציון. כי רובם אינם פולנים, אינם ותיקים וגם לא בני-וותיקים. הם מחנה המקופחים. לוי רוכב על הגל, הוא מגן על המיסכנים, על החברים שלא נבחרו כצירים, על הדרוזים והבדווים. "אני

ר' יתר, מגוב ריקבון ועפר, ברם וביזע יקום לנו גזע, גאון ונריב ואכור, כך כתב זאב'בוטינסקי בשירו. אלפי אנשים, שמילאו את בנייני האומה בירושלים, קמו על רגליהם הם הביטו קדימה ושרו בקול גדול. גם כשורה הראשונה עמדו, זה לצד זה, כל גדולי וקטני תנועת-החרות של היום ושרו בחוקה.

מחנה המקופחים. מאות עמרו כמשך שעה ארוכה ומחאו כפיים בקצב, כשרויד לוי פסע לתוך האולם. הם הניפו שלטים הנושאים את שמו, ושרו לו "דויד מלך ישראל!" והוא נופף להם כידיו, כולו גאוה.

יש הברל מהותי בין שטימונג (בגרמנית: אווירה), לבין אבשטימונג (הצבעה). נהג לומר ז'בוטינסקי. גם מנחם בגין היה נוהג לומר, באסיפות בחירות, בכיכר-מגורה בירושלים ככל מוצא-ישבת שלפני הבחירות, שיש הברל בין הצבעה לאווירה.

דויד לוי אולי שמע פעם את המושג, אולי לא. בוועידת חרות הוא יצר שטימונג. לוי יצר אווירה, לוי נעלב, לוי נפגע, לוי שמח, לוי כועס, לוי מתנצח, לוי מסתגר, לוי מקבל מישי לחות, לוי לא מסכים לפשרות. לוי יוצר אווירה.

שימעון פרס, ראשיהממשלה, עמד ושפתיו לא זעו. גם רויד לוי, שעמד לידו, לא שר. הוא פשוט אינו יודע את המילים. הוא מכיר בעליפה רק את "דויד מלך ישראל".

גם כמה מאות מצירי ועידת-החרות, שנפתחה השבוע, לא ידעו את המילים ולא שרו. הם מכירים את הימנון ביתר ירושלים. הם נראים, כדיברי אחד הצירים הוותיקים יותר כמי ששייכים יותר ליציע-העץ במיגרש ימקא. יציע אוהדי ביתר המניף כרזות לכבוד אורי מלמיליאן, מאשר כמי שממשיכים את רכבו ותורתו של זאב ז'בוטינסקי. ואכן,

דון קורליאונה משה ארנס, מימין, עם חיים קורנא, שר דיבר על מאפיה, ענה לו לוי: "דון קורליאונה". וזאת היתה רק הפתיחה.